

Tilsynsråd ved de irske straffeanstalter.

Sir WALTER CROFTON har i Pall Mall Gazette af 10 Juli 1882 udtalt sig om dette spørgsmål. Af særligt hensyn til den på mødet i Kristiania førte forhandling om nytten og nødvendigheden af slige tilsynsråd vil denne udtalelse muligt kunne have nogen interesse og gengives således i det følgende:

„Den interesse, som Pall Mall Gazette har vist de irske forhold, foranlediger mig til at anmode om optagelse af følgende fremstilling af min mening, som flere venner, der interessere sig for loven om forebyggelse af forbrydelser, have opfordret mig til at offentliggøre. Desuden gør den misfornøjelse med fængselsbestyrelsen i Irland, som kom frem i underhuset d. 27de f. m. og Hr. TREVELYANS bemærkning, som den er refereret i Times for den 28de, og med hvilken jeg samstemmer, „at efter hans mening er tiden kommen, da behandlingen af alle fanger i Irland nøje bør undersøges“, en øjeblikkelig overvejelse af spørgsmålet yderst ønskelig.

1. I 1879 anbefalede Lord KIMBERLEYS kommission om straffefuldbyrdselen efter en meget nøjagtig examination af fanger, fængselsfunktionærer og de højere embedsmænd, at der skulde foranstaltes oprettet en uafhængig tilsynsautoritet for straffeanstalterne, bestående af mænd, udmældte af regeringen, men som ikke stod i forbindelse med fængselsdepartementet og vare ulønnede.

2. RICHARD CROSS, daværende indenrigsminister, oprettede strax uafhængige tilsynsråd for de engelske straffeanstalter, i lighed med de tilsynshavende dommere ved de lokale fængsler.

3. Den myndighed, som blev givet disse tilsynsråd, var meget stor, såmeget mere som de kunne afhøre fangerne både om deres klager og om behandlingen og ere opfordrede til at gøre det, idet de give indberetning til statssekretæren om de klagepunkter, som trænge til at blive afhjulpne.

4. WILLIAM HARTCOURT har nylig fremhævet betydningen af disse inspektioner, de fordele, som ere opnåede ved dem, og den beskyttelse, som gennem denne institution er bleven fangerne og offentligheden tildel.

5. I den fremstilling, som jeg gav Lord KIMBERLEYS kommission om min opgivelse af formandsstedet i det irske fængselsråd, som jeg kun havde lovet at beholde i et år under loven af 1877, fremhævede jeg den særlige nødvendighed, som der var i Irland for slig en kontrol med fængselsadministrationen, og som vilde blive tilvejebragt ved et virkeligt uafhængigt tilsynsråd, idet jeg påviste, at skønt der i England fra det offentliges side stadigt var foretaget meget indgående undersøgelser, som gennem afhøring af fanger og personale i det enkelte gav oplysninger om bestyrelsen af fængslerne og administrationens detaljer, var ingen sådan undersøgelse foretagen i Irland i de sidste 25 år, og det sjensynlige resultat var, at fængselsbestyrelsen havde haft fri hænder til at regere, som den lystede. Dette er en tingenes tilstand, som umuligt kan hidføre samfundets tillid, og den vilde ikke blive tålt i England. De, som ere bekendte med fængselsembedsmændenes stilling, hvis livsophold helt er afhængigt af, at de beholde deres post, ved, hvor stor en vanskelighed det er for dem at gøre forestillinger til dem, som have myndighed til at afskedige, eller hvad der er det allerværste, magt til at forbigå dem ved forfremmelser enten på grund af deres opfattelse eller ved anvendelsen af den vilkårlige myndighed, som de vel ved

ikke kan blive genstand for undersøgelse fra regeringens side. Og således også for fangerne vedkommende; det er ganske vist rigtigt, at de også skulle beskyttes mod den mulige anvendelse af vilkårlighed ved at blive istand til at klage til dem, som ikke stå i forhold til fængselsbestyrelsen.

6. Efter megen opsættelse blev en slags tilsynsråd indført ved de irske straffeanstalter, og udnævnelserne skete for et år, men det er for længe siden udløbet, og udnævnelserne ere ikke fornyede. Det som forlanges er et lokalt og repræsentativt tilsyn, hvad Lord Mayor vilde være i Dublin.

7. Det har været forudsat, at fængselsinspektørerne i Irland modtage klager fra fangerne, og at disse derfor ere tilstrækkeligt beskyttede. Men disse mænd ere i den anomale og betydningsløse stilling, at de ikke have nogen myndighed til at handle eller til at insistere på, at fangerne klages tages under overvejelse af fængselsrådet, de kunne derfor ikke på nogen måde blive en slig klemme på den vilkårlige magt, som det uafhængige tilsynsråd efter kommissionens formening skulde være.

8. Med hensyn til følgerne af lovgivningen om forebyggelse af forbrydelser mener jeg, at det ikke må opsættes at indføre beskyttelse mod misbrug. Under min tidligere bestyrelse af irske straffeanstalter havde jeg i disse at gøre med et meget stort antal af mænd, straffede for at høre til hemmelige selskaber eller for at have aflagt ulovlige eder etc., og jeg ved, at det var en meget småtalig klasse, som fordrede megen omsigt i behandlingen.

9. Jeg har alt fremhævet, at i de irske anstalter er ingen offentlig undersøgelse foretaget i mange år i lighed med den i England; men jeg er fra tid til anden bleven opfordret til at foretage undersøgelser i de irske straffeanstalter angående sager, som vilde være blevne forebyggede ved mere lys og Offenlighed, og jeg er ganske vist ikke af den mening, at Irlands fængselsbestyrelse bør forsåns for en ildprøve, som bestyrelsen i England med meget mindre grund har været underkastet.“